

PARTILAP

DUE XXXII. KOMMUNIKÁCIÓS ÉS MÉDIA SZAKTÁBOR ·
2012. JÚLIUS 16. HÉTFŐ · BALATONFENYVES
A HÍRFELMETSZŐK LAPJA

Fotó: Gergely Zita

ÚJ RÉGIEK ÉS RÉGI ÚJAK

Valódi pálfordulás a táborvezető lecserélése, vagy Zsombor csak egy fiatalabb Kecsó? Túl nagy az új kabát Zsoltira, vagy gyorsan megszokja egy táborlakó, hogy már nem csak magáért felel, hanem őt is kérdezik? Tasi az a pasi, aki Bocz Marcibb lesz az eredetnél, vagy köszöni szépen és inkább másokkal keverne tovább?

„Azt mondta, hogy minden kollégája jó fej, én meg naivan elhittem: aztán kiderült, hogy igazat mondott.”

Tóth Tas Péter

Ugyanúgy éjszakázom, mint a többiek, hisz a kapitány hagyja el utoljára a hajót.”

Nagy Zsolt

A TAVALYI ZSOMBOR UGYANÚGY ITT VAN

Nem minden újságíró kezd diákújságíróként, csak a jók. Ezt most lopom, bocss. De ez az igazság! Hol máshol lehetne megtanulni, hogy eszik-e vagy isszák-e ezt a szakmát, ha nem a DUE-ban? És most nem a „tövigbenyalokavezetőknek” cikk következik. Rohadtul nem.

Nem, hiszen az elmúlt évben megismert Zsombor ugyanúgy itt van, és attól függetlenül, hogy egy felelősségteljes pozíciót töltök be, nem kell szigorú parancsnokot játszanom. Ezzel együtt nem az én feladatomban, hogy a legviccesebb poénokat süssem el. Nem ezen múlik, hogy valakit komolyan vesznek-e.

Tavaly csoportvezető voltál, idén táborvezető vagy, tehát kevésbé veszel részt a csapatok pörgésében. Nem unalmas így az itteni életed? Elfogadható a hiány ezzel kapcsolatban, de ideje is volt már lépni. A csoportvezetés adott feltöltődést, de ebben a szerepkörben is megtaláltam ezt az energiát. Idén sincs ez másképp, hiszen ugyanúgy beszélgek veletek, és ugyanúgy közöttetek is mozgok. Unatkozni viszont nincs időm, hiszen egy táborvezetőnek is van feladata, főleg ha az első évét éli.

Buliként, vagy munkaként éled meg a tábort? Elkerülhetetlen, hogy ezt a két dolgot szétzedjem, hiszen a bulinál egy kicsit komolyabb, de ha csak munkának érezném, nem csinálnám. Az előkészítői fázis az, ami a munka kategóriája, míg az itteni napok inkább a szórakozásról, a tanulás örömeiről szólnak.

Veigler Bettina Anna

Tavaly még a trambulínon ugrált, ma ő vigyáz arra, hogy senki se pattogjon. Táborozóként kezdte, majd előrelépett. Idén már táborvezető, de örül, hogy nem kell szigorú parancsnokot játszania.

Megértél a táborvezetőségi feladatra?

13 éve vagyok táborozó, egy tábort hagytam ki. Zalai Orsival és Varga Gáborral ellentétben nem jártam végig a ranglétrát. Táborvezetői üresedés támadt, és a vezetőség engem kért fel erre a feladatra. Tehát semmilyen pályázatot nem írtam. Tavaly még a terveim között sem szerepelt a mostani pozícióm.

Melyik munka tetszett neked, amikor először táboroztál?

Akkor nem volt tévés és fotós csoport, de amúgy is az újságírás állt közelebb hozzám. Négy újságíró-rádiós alakulatból állt a tábor, naponta készült újság, rádiós műsorból esti kiadás is. Kecskeméti Dávid érkezésével elindult a fotós csoport. A tévés „egylet” viszont abban az évben alakult, amikor utoljára voltam táborozó.

A tavalyi újság egyikében lefotóztak egy trambulínon ugrálva és egy vicces interjúalany szerepébe bújta. Idén komoly szerepet töltesz be a tábor életében. Nem durva váltás ez?

EGY ÚJ RÉGI ÉS EGY RÉGI ÚJ

Nemcsak Pál Zsombor, hanem Tóth Tas Péter és Nagy Zsolt is új szerepben próbálja ki magát az idei táborban. Zsolt táborozóból avanszált csoportvezetővé, míg Tas első alkalommal rögtön szakmai vezetővé lépett elő. Vajon hogy küzdenek meg a kihívásokkal?

TASI SZÍVESEN REPETÁZNA
Hogyan kerültél ide?

Volt nekem egy elődöm, Bocz Marci. Ő ajánlotta és azt mondta, hogy minden kollégája jó fej, én meg naivan elhitttem: aztán kiderült, hogy igazat mondott.

Ez azt jelenti, hogy jövőre is eljössz?

Nem tudom, Marci hogyan dönt. Az elmúlt két-három nap alapján azt mondom, hogy mindenképpen szeretnék visszajönni. Rajtam nem múlik.

Mennyire más kezdő, fiatal újságírókkal dolgozni, mint a profikkal?

Egyformán kezelem a két helyzetet. A rádióban mindig közvetlen, nyitott és segítőkész voltam. Hozzátok is így viszonyulok. Szerintem az „öregek” örülnek neki, ha végre valaki nem felnőttként kezeli őket. Valójában a felnőtteket kell úgy kezelni, mint a gyerekeket és nem fordítva...

ZSOLTI IGYEKSZIK NEM FÖNÖKÖSKÖDNI

Mennyire érzed kihívásnak a feladatot?

A munka szinte ugyanaz, mint amit a csoporttagok csinálnak. Ugyanúgy éjszakázom, mint a többiek, hiszen

a kapitány hagyja el utoljára a hajót. Persze, én csak első tiszt vagyok. Ami újdonság, az az egésznek a koordinációja.

Furcsa azt a csapatot vezetni, amelynek korábban tagja voltál?

Nem sokan vannak itt a korábbi évekből, és nem hallottam senkitől, hogy problémája van velem. Jó a csapat, rengeteg ügyes és lelkes ember alkotja. Próbálok nem főnökként viselkedni és csak akkor vagyok szigorú, amikor muszáj. Nagy munkában vagyunk, csináljuk a Krónikát és az újságot - ha a technika ördöge is úgy akarja.

Liska Enikő

A TITOK KULCSAI

Persze nem túl nagyoké, de ott és akkor számunkra négy, a frigyládához mérhető rejtély jelent meg. Elvégre ládák ezek is, csak éppen fémből, műanyagból és üvegből készültek, melyek – hasonlóan az említett szent ereklyéhez – inkább történetükért, a bennük lévő tartalomért érdekesek. Mi azonban – Indiana Jones-szal ellentétben – nyugodtan kinyithattuk ezen – nevezzük nevén – autókat, amik nélkül elképzelhetetlen lenne az egész tábor lebonyolítása. De mit árulnak el a kocsik maguk?

„A VAS”

Mikor kezembe nyomták a kulcsokat, már éreztem, valami különlegesben lesz részem. „Italy”, olvastam a kissé viseltes, a karikán lakáskulccsal, és pontgyűjtő kártyával osztozó slusszkulcs foglalatán. Szemem előtt formás Fiatok suhantak el a Colosseum előtt, vagy éppen a Vezúv lábánál. Ez a fehér ötajtós azonban kelet-európai termék. A gyaníthatóan húszas éve környékén járó Škoda Favorit azonban nincs híján a mediterrán géneknek, hiszen az elektronikáját a talján Magneti Marelli szállította. Igazi hétköznapi családlőről beszélünk tehát, mely már számos alkalommal bizonyíthatóan kitartását, a rá mindig számított, nélküle tapodtat sem mocsanó sofőrjének. Mind a kihalt főutakon, mind a Tesco-parkolók küzdőterein. Persze tulajdonosa is igazi túlélő, így jól felkészült országúti vándorhoz méltóan az utastérből nem hiányozhat az ablaktörő szivacs, a kockás pléd a hátsó ülésről, valamint a műanyag nyelvű bicscsa sem. De ezzel nem értünk a kincsek végére. A vezető mögött foglal helyet az alkatrészekkel tömött kosár, ami garancia arra, hogy emberünket nem érheti meglepetés, és autója nem csak hű szolgája, de régebben mindennapi élettere is volt. Mára azonban mind a gépsárkány, mind gazdája felett eljárt az idő. Megjelentek a rozsdafoltok, és az illesztési hézagból rám kacsintó keresztospók is békésen szövögeti már hálóját a műszerfal és a kormány között. Így múlik el hát a világ dicsősége? Lehet, viszont abban biztos vagyok, hogy olykor-olykor, a rászáradt fenyőtűskéket ledobva, még meg-megcsillan sofőr és gépe páratlan párosa, könnyedén utasítva maga mögé a „pappaautójában” vikendező ficsúrokat.

Kunovics Gergő

A NŐ

Egy autó tulajdonosáról már egy kulcscsomó is sokat elárul. Főleg, ha méretről van szó... Nos, az „enyém” hatalmas volt. A kocsikulcs mellett még két másik kulcs fityegett. Egy nagy zöld és egy egészen kicsi, mely akár a tulaj naplóját is nyithatja. A természetes karikán találtam még egy régi falapot, amelyen ki tudja mikor, egy házat csodálhattunk. Már sejtem, hogy a kulcs tulajdonos minden bizonnyal őszinte. Sőt, biztos, hogy ezt mástól is elvárja. S talán egy kissé babonás is. Erről árulkodik az Igazság Szájának egy miniatűr változata, amelyet sajnos ez alkalommal nem sikerült szóra bírnom. Azt mindenesetre már majdnem biztosan tudom: a Ford tulajdonosa nő... .

Ha a magenta fényezés nem lett volna elég, az autóban talált körömlakk, parfüm, és rózsaszín napszemüveg is igazolta teóriámat. Valljuk be, ezek a kiegészítők egy igazi nő számára elengedhetetlenek...

A szétszórt negrós papírok, blokkok és üdítő poharak a vezető spontaneitását, a padlón található kossal kiegészítve pedig rendetlenségét bizonyítják. Vagy azt, hogy a sofőr igazi örökmozgó, így nincs ideje takarítani... Abban, mondjuk, egyértelműen kitűnik, hogy az illető hölgy kreatív, mindenhol otthon érzi magát és különben is egy zseni: átlátja a káoszt. No meg persze tele van szeretettel, adni akarással. Mi sem jobb bizonyíték, minthogy az ülésen talált takaros dosszié tanúsága szerint, emberünk részt vett a Bátor Táborban. Ez ugyanis egy olyan tábor, amely a krónikusan beteg gyerekeknek nyújt támogatást.

A csomagtartó szerves részét képezi egy lila plüsspárna és egy sáros piros bakancs, melyek sokat tudnának

A PIROS REJTÉLY

mesélni a hölgy kalandjairól. Persze sok minden közül szemezgethettem volna még, de inkább abbahagytam a keresést, hiszen már a feltételezett napló kísértésének is nehéz volt ellenállni... .

Liska Enikő

A NAPELLENZŐ TITKA

Sem logó, sem egyéb támpont nem volt a kulcsstartón, így a kocsí felkutatása elég nehézkesre sikeredett. Az egyszerű kulcscomóból kiderült, hogy emberünk egy tudatos, célratörő valaki, mindenféle sallang nélkül. Így a kék Ford Mondeo is ehhez igazodott. Se egy lángnyelv, sem Hello Kitty nem színesítette az összképet. A kulcsot behelyezve feltáruult a titkok kamrája... .

Az autónak már a külsején látszott, hogy gazdája gondos, és nagyon ügyel járművére. Komolyabb sérüléseket nem, csak néhány karcolást találtam. A vezetőülésről nézve az első, ami feltűnt, a csavarkulcs az oldalzsebben. De volt még bikakábel a jobb oldali ülés előtt a földön, akárhogy is, felkészült emberre vall... . Sőt, nem csak talpraesett, de rendkívül önálló figura is lehet, legalábbis a kis kutakodás után előke-rülő kéztisztító kendő erről tanuskodott. Jöttek szépen sorban a tárgyak: szemcsepp, számlakivonat, lekapart szerencseszelvény, toll... Egy megbízható szerencsejátékos? És még csak ezután jött az igazi derült égből villámcsapás: a napellenzőt lehajtva egy férfiának szóló magazin esett az ölembé. Hogy is van ez? Az már biztos, hogy a kocsí gazdája sokat utazik, sok időt tölt járművében, szinte már itt lakik. Nem egyszer az úton éri az éjszaka, és ekkor sem érheti meglepetés. A vezetőülés mellett, az ajtóban üres cigarettás doboz, s a szálak valószínűleg nem maguktól ugráltak ki. A végére pedig a mindent eldöntő bizonyíték: az ülés alatt egy cetli, amelyre a „DUE-montázs” szót firkantották. Ezen a ponton már biztos vagyok: veteránnal van dolgom, aki szeret alkotni, szereti a képeket. Kinyitom a csomagtartót és már tiszta is a kép: a fotósállványt meglátva minden homályos rész kitisztult.

Weyde Szandra

A nyomok felkutatása a kulcsra lévő Seat-logóval kezdődött. A gomb lenyomása után már szín is párosult a márkához: piros színű autó volt az áldozat. Ez pedig az első benyomásokat is meghozta: a tulajdonos valószínűleg kedveli a gyorsaságot, akár kíváncsi szempárok között. A Budapest I. kerületébe érvényes várakozási engedély elárulta a sofőr lakó- vagy munkahelyét.

Beszállva a vezetőülésbe először a mellettem lévő palack ásványvíz tűnt fel, emberünk tehát minden bizsonnyal alapos és felkészült, vagy csak igen könnyen megszomjazik. Előbbire utalt még az a térképcsomag is, ami a bal első ajtóban helyezkedett el. A jelek szerint az elmúlt hét keddjén az autót Albertfalván megtanolták, sőt, azóta majdnem 500 km-t tekertek az órájába, amiből kikövetkeztethető, hogy sofőrünk sokat vezet. A két ülés között található külföldi, illetve hazai pénzermék talán egy szenvedélyre utalnak, de akár simán parkolóórába szánt apró is lehet, a felkészültség jeleként. A könyöklőben egy iPod és egy GPS mellett (amelyekből a korral való haladás látható) összegyűrt szórólapok heverték, megbontva a rendet, és utalva a letűnő technikákra.

A csomagtartóban kisebb rendetlenség, néhány gyanús folt, és motorolaj-dobozok fogadtak. Ez már egyre jobban erősítette sejtésemet, hogy a tulajdonos összességében nem ügyel kifejezetten a rendre – legalábbis járművében. Egy hátzacsakot is rejtett a csomagtartó, benne ing, törülköző és egy újabb almás szerkezet, egy iPad volt. Emellett az elsősegélydoboz szintén a felkészültséget, vagy a nem régi EU-csomag mizériát jelezte. Az egyik legmegdöbbentőbb és meglepőbb tárgy egy 1978-as évjáratú Korda György-bakelitlemez, „Csók: Klárka” felirattal. Ebből következik, hogy emberünk stílusától a retro mulatós sem áll messze. Összességében az illető autója alapján biztosan alapos, nem feltétlenül rendmániás. Hogy ki ő és a többiek? Lapozzatok és kiderül!

Máilts Tamás

AGÁRDI GÁBOR

Škoda Favorit, 1992
1289 cm³
46 KW/62 LE – benzin
940 kg

KECSKEMÉTI DÁVID

Ford Mondeo, 2000
1796 cm³
85 KW/114 LE – benzin
1259 kg

Fotó: Vida Belian

Fotó: Tóth S.Alex

KRUZSLICZ DÁVID

Seat Leon, 2001
1598 cm³
78 KW/105 LE – benzin
1135 kg

KIS ANETT

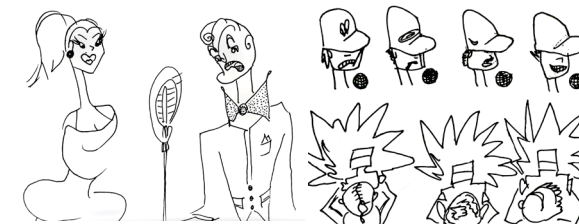
Ford Fiesta, 2009
1242 cm³
60 KW/80 LE – benzin
979 kg

MÉ' DIA?

Illusztráció: Fekete Zita

A szépségért sajtózni kell.

Szeret a mikrofonon.

Kalap-kamera...

Egyértelműnek tűnik, hogy egy ilyen táborban legalább egy kicsit mindenki ért a médiához. A látszat most biztosan csal?

Vannak itt olyanok, akik életükben először látnak rádióstúdiót, fognak kamerát, vagy írnak újságcikket, és bár nincs konkrét elképzelésük a jövőjükéről, nem biztos, hogy ez a világ magával ragadja őket.

A táborozók egy része már dolgozott a sajtóban és a szakmai fejlődése érdekében jött el. Ők médiászakemberek szeretnének lenni, vagy már azok. Akadnak, akik évről évre visszatérnek, részben, hogy gyarapítsák a tudásukat, részben a régi barátok miatt. A kevés régi táborozó közül idén többen váltottak csoportot. Közéjük tartozik Patai Noémi, aki tavaly a RádióAktívFröccs tagjaként újságot írt, valamint rádiózott, idén pedig a Mlisis' névre hallgató televíziós csoportot erősíti.

Más táborlakók elmondták: azért dolgoznának szívesen a médiában, mert változatos hivatásnak tartják, amelyben emberekkel foglalkozhatnak. „Minden nap új dolgot csinálhat az ember” - nyilatkozta egyikük, Lazáry Fanni.

Batiz Réka szerint a média gyakran inkább árt, mint használ. Ő azért szeretne dolgozni, hogy ezt a negatív képet pozitívvá formálja. Fontosnak tartja, hogy nemes

célokra hívja fel a figyelmet.

A táborlakók közül többen kommunikációt tanulnak. Csonka Nikolett számára nem volt kérdéses, hogy ilyen szakra jelentkezik, ugyanis fiatal kora óta érdeklődik a média iránt. „Minden ember tud beszélni, de nem mindenki tud kommunikálni, ami nagyon fontos ezen a területen.” - tette hozzá.

Ültanir Jázmin évekkkel ezelőtt a DUE-táborban jött rá, hogy a média a szenvedélye. Azért választotta ezt a képzést, mert szeret emberek között lenni, és élvezni a szakmával járó „pörgést”.

A lapunknak nyilatkozó táborlakók egyetértenek abban, hogy a diploma megszerzése után nehéz lesz elhelyezkedniük, mert a kommunikáció egyre népszerűbb. Úgy gondolják, hogy szükség van kitartásra és alázatra. Előnyben vannak azok a fiatalok, akik jó kapcsolatokkal rendelkeznek és fontos a szakmai gyakorlat is – tették hozzá.

A nehézségek ellenére a kommunikáció szakos táborozók úgy gondolják, hogy a sajtóban tevékenykednek majd. Sokan azonban még nem tudják, hogy melyik szakterület érdekli őket, így egyáltalán nem biztos, hogy valóban közük lesz a médiához.

Kiss Réka, Paál Alexandra

ARCOSOK KLUBJA

Fotó: Szojka Adrienn

Dús keblek, meztelen popsik - te mit osztasz meg az ismerőseiddel? Igen, valóban van, aki a legintimebb és legbizalmasabb pillanatait is „posztolja”. Hol van az a határ, amikor még a magunk urai vagyunk?

Három felhasználói csoportot különböztethetünk meg a közösségi portálon. Vannak, akik semmit nem osztanak meg idegenekkel, és csak akkor tudhatunk meg róluk bármit is, ha szerepel az ismerőseink között. A második csoportot azok alkotják, akikről az adatlapjuk alapján kiderül, mikor és hol születtek, hova járnak/jártak iskolába, mi a szakmájuk, vagy akár azt is megtudhatjuk róluk, mely oldalakat kísérik figyelemmel, és persze mindezt még emészthető formában. Harmadrészt ott vannak azok a „facebookozók”, akik már zavaróan sok információt osztanak meg a többi felhasználóval: hol, mikor, merre járnak, kivel és mit csinálnak. Ők gyakran képet is csatolnak „fontos” és felbecsülhetetlennek hitt információjukhoz. Hihető vagy sem, volt már, aki azt is közölte, hogy kiment a mosdóba.

2012. július 15-én, vasárnap Kruzslíc Dávid Face to Facebook című rövidre zárult előadását hallgathattuk meg, amiből megtudhattuk például, hogy a Facebookon irányított reklámok vannak, amelyek különböző korosztályokhoz szólnak, illetve eltérő érdeklődésű emberek üzenőfalán jelennek meg. A Facebook népszerűségét több táborozó

a mások élete iránti kíváncsiságnak tulajdonítja: érdekli őket a nem feltétlenül közeli ismerősök mindennapjai, megnézik aktuális fotóikat, új profilképeiket, vagy, hogy éppen kivel állnak párcapcsolatban. A másik ok, hogy nagyon gyorsan rengeteg információhoz lehet hozzájutni. Alapíthatunk csoportokat, s így sokszor könnyebben eljut hozzánk az információ, mint például az iskolában. A táborlakók nagy része titkolja a Facebook profilján lévő adatait a nagyközönség elől, s ezekhez az információkhoz csak az ismerőseik férhetnek hozzá. Rubi Nelinek például 1300 ismerőse van. Azt mondja, épp elég neki, ha ezek az emberek „turkálnak” a magánéletében. Nincs szüksége rá, hogy ezt idegenek is megtegyék. Sokan azért járnak fel nap mint nap az oldalra, hogy távoli ismerőseikkel tudják tartani a kapcsolatot, hiszen a Facebook ingyen van. Persze van ennek ellenkezője is, amikor az emberek azért posztolnak, mert unatkoznak. Azt akarják, hogy figyeljenek rájuk, meg tudják mutatni magukat. Azt szokták mondani, aki nincs fent Facebookon, az nem is létezik. A Facebook beférkőzött mindennapjainkba, megfertőzte életünket. Négy táborlakó azonban ellenállt a vírusnak. Van, akinek nincs regisztrálva a baráti társasága, más nem szereti követni a trendet, és dacból nem lép fel a legnépszerűbb közösségi portálra. Ők még nem veszítették el a kontrollt.

Weyde Szandra, Málits Tamás

EGY TÁBOR JELENETEI

Fotó: Klebercz Kriszta

Táborunktól alig pár utcányira nem ordítanak hangszórok. A ház csendes, legyen bár nagy a nyüzsgés. Ez nem akármilyen tábor. „Te beszélsz, én jelelek, megoldjuk a kommunikációt” - mondja a Siketek és Nagyothallók Országos Szövetségének (SINOSZ) munkatársa, tábor szervező, Horváth Zsófia mosolyogva, és máris áthidaltuk a távolságot.

Mi egy kontinens lakói vagyunk, a táborozók között mégsem kicsi a kulturális diverzitás; siketek és hallók nyaralnak együtt a Balatonnál, fiatalok, akik szinte már barátokká váltak. A résztvevők fele-fele arányban siketek és hallók, utóbbiak is jártasak már a jelnyelvben, a siketek közül pedig vannak olyanok, akik oktatási tréningben vesznek részt. A tábor fő célja azonban a hallók bevonása, a kötetlen, „interkulturális” kommunikáció létrehozása, és nem utolsósorban a hétköznapi szokások megosztása. A siketeknek sajátos kultúrája van, s noha nem feltétlenül használják mindenre ugyanazt a jelet, ahogyan a mi beszédünket is árnyalják idiolektusok, az előforduló kommunikációs nehézségeket könnyedén

hidalják át – a halló táborozók elmondása szerint a siketek nagyon türelmesek.

A napok rendjébe tartozik a jelnyelvi oktatás, de nem hiányoznak a közös kirándulások, és a nyelv gyakorlását segítő játékok, előadások sem. Ezeket kulturális programokkal tarkítják, a földrésztémájának megfelelően ellátogattak már a balatonlellei Afrika Múzeumba, és foglalkoztak ázsiai hagyományokkal. Voltak már

hajókázni is, hamarosan pedig előadják egymásnak a Rómeó és Júliát is, és a keddi hazautazás előtt remélhetőleg fürödni is lesz alkalmuk a Balatonban.

A siketek közössége zárt közösség, de ez nem feltétlenül rossz dolog – mondja az egyik halló lány. Ezen a zárt közösségen belül hatalmas az összetartás, jó a csapat, és öröm velük együtt lenni. A fiúk, Gábor, Péter, Zoltán és Iván szívesen társalognak a zenéről: ők nem hallják, de érzik a ritmust, hangok helyett a lüktetést, ami szabadtéren nehezebb, de zárt helyen, főként luflival a kezükben tisztán kivehető a rezgés. A hallás hiányával a látás nagyobb hangsúlyt kap, a figyelem kiéleződik, felgyorsul az észlelés. A metakommunikáció sokszor helyettesíti a szavakat, egy őszinte mosollyal bárkit meg lehet nyerni – sőt, szerintük előnyben vannak, hiszen kommunikációjuk 70%-a nonverbális csatornán folyik. Itt, a DUE táborban eltérőek az arányok, talán túlsúlyba kerül a verbális kommunikáció. A mi ébresztő dallal kezdődő reggeleinkkel szemben a siketek rezgő, villogó ébresztőórákkal kelnek, s mi vitatkozhatnánk, melyik a kellemesebb ébredés kora hajnalban.

Fekete Zita

HUNGER GAMES

A MENZÁN

Szeretnék megnyugtatni mindenkit, aki olvasta a könyvet vagy látta a filmet: nem állítom, hogy halálos viadalba kezdenénk mindennapi betevőnkért. A napi étkezéseknek ettől még megvan a jelentősége, a kérdés azonban az, hogy mi fogja jobban összekovácsolni a társaságot: a finom ízek vagy a panszzkodás?

Fotó: Vida Bellán

Néha nagyon nehéz helyzetbe kerül az egyszeri újságíró. Úgy érzi magát, mint pantomim a képzelt üvegfal rosszabbik oldalán. Ilyen érzés a tábori étkezésekről írni úgy, hogy háborgó gyomrom árnyékában csak nézem a legtöbbször hétköznapi falatokat. Most éppen a Nádas Büfében várok valamire, ami még az én torkomon is lecsúszik.

Kollégáim és asztaltársaim szerencsémre nem szokták véka alá rejteni véleményüket, így még a kívülállóban is kialakulhat egy kép arról, milyen a fogadtatása az idei „finomságoknak”. Minden egyes alkalommal nagyok az elvárások percekkel a reggeli, ebéd vagy vacsora előtt. Mit ne mondjak, gyakran vetek körbe csalódott sóhajok. „A tegnapi vacsora? Hármás alá” – hallottam Kecske-méti Dávid sommás értékelését a csoportfoglalkozás alatti egyeztetésen, még vasárnap - nincs egyedül a véleményével.

A főétkezéseket alapesetben két fogás alkotja. A klasztrikus kakaó-tea-víz szentháromsága már az első két

napban megjelent teljes dicsőségében. A változatoságra nem lehet panasz: konkrétan egy tányéron belül is találhattunk cukorborsót és pár napja még vígan legelő állapotot. Más kérdés, hogy nincs az a repertoár, ami kimerülne három nap alatt.

Sokan már biztosan azzal vádolnak, hogy egyoldalú, puzsérosan maró kritikát fogalmazok meg valamiről, amit még csak nem is ismerek. Hadd emeljem ki tehát: hármások ide vagy oda, nem halunk éhen. Funkciójának megfelel a menza. Amennyiben mégsem, még mindig ott van a már említett Nádas Büfé, vagy éppen az ABC.

A tábori közösségben persze akadtak olyan hangok is, amik pozitív véleményről árulkodtak az itteni ételekről. „Az általános iskolai és gimnáziumi menzák színvonalát felülről súrolja” - fogalmazott egy másik asztaltársam. Mélyen megmaradt bennem egy már-már szürreális emléktöredék az első estéről, amikor valóságos krumplisefelés alakult ki asztalunknál, annyira ízlett egyikünknek a köret. Valaki más megpróbált repetát szerezni, de sikertelenül. Más kérdés, hogy ugyanígy volt később példa visszavitt, vagy el sem kért ételekre is.

Összegezve, az alapvető hangulat a következő: re-ménytelen-aggodalmas bemasírozás vezet fel a háromfelvonásos drámánkat. Némi leskelődés és helykeresés után a levesestálak közeli megszemlélésével indulunk. Ekkor bontakozik ki a történet összes fordulataival együtt: némi fintorgás, illetve a tál gyors megtámadása egyaránt előfordult már az elmúlt napokban. A bevőnek mindig igaza van, s ennek teljes tudatában lépnek a menza vendégei egyre közelebb a darab tra-

gikus, vagy csodás végkifejletéhez. Ekkor mindenki sommásan értékeli élményeit. Vannak, akik szomorúan konstatálják, hogy ma sem fognak enni semmit, vagy éhesen fognak lefeküdni, mások megkönnyebbüléseket fejezik ki, hogy ez most egész finom. „Szódával elmegy.” – mondta valaki a mai levesről. Talán ez foglalja össze eddig a lehető legtökéletesebben a

tábori konyha által kínált ételkülönlegességeket. Azért kérhetnénk esetleg szódát?

Kelemen Luci

GASZTROBLOG

A menzakoszt fogalom. Megerősít, kitartóvá tesz, a válogatósabbaknak pedig segít a strandalak megtartásában, elérésében. Sokféleképp éljük meg, ha nem a megszokott otthoni ízeket találjuk a tányérunkban és a poharunkban. Így nem csoda, hogy többen próbálják meg valamilyen módon feldolgozni ezt a változást. Van, aki egyszerűen elfogadja az új körülményeket, van, aki pénztárcáját és a közeli büféket hívja segítségül, és van, aki gasztroblogger írja ki magából élményeit. Így tett táborunk két veteránja is, Nagy Kátya és Patai Noémi.

A lányok immáron negyedik napja közlik írásait a www.taborgasztro.blogspot.hu oldalon, melyekből nem csak a helyi menza választékát, de a Nádas étterem kínálatát és a Fenyves ABC táborba eljutó, egzotikumnak számító árukészletét is megismerhetjük. Így került már a virtuális étlapra „standard fehér kalács, mini vajjal és a Horváth méhészet zacskós mézével” sajtburger sültkrumplival a partról, „természetesen az árak feltüntetésével”, illetve a sokak által mai napig emlegetett káposztás kocka.

De miért éppen gasztroblogger? Jómagam a vágyálmok lejegyzésére tippeltem volna, de Kátya magyarázata egyszerűbb: történt ugyanis, hogy péntek este tíz óra tájban az a felismerés hasított bloggereinkbe, miszerint még nem választottak csoportot. Mivel azonban a jó idő és a finom sör együttes ereje legyőzhetetlennek bizonyult, mentőövként felvetették, hogy alternatív újságírással töltsék a tábort. De az elmúlt évek tapasztalatai is komoly ihletet adtak – folytatta Kátya.

Felvetődik a kérdés, hogy a nem éppen szokványos elfoglaltság mellett más különlegességgel is készülnek-e, azonban elmondásuk szerint nem számíthatunk cserére a gáztűzhelyek mögött. Bár Kátya utolérhetetlen zacskós levest és rántottát, Noémi pedig világelső chilis babot készít.

FACEBOOK KIROHANÁS

A kaja hálás téma, elvégre enni kell, ha tetszik, ha nem. Így véleménye mindenkinek van róla, sőt, vannak, akik ennél is tovább merészkednek. A facebookon kerekedett gasztronómiai megfigyeléseket és étkezési tanácsokat sem nélkülöző vita, miután egyik veterán táborozónk a menzakoszt szánt összeget inkább májkrémből és zömléből álló túlélőcsomagra költötte volna. Persze az okok érthetőek. Aki kicsit is válogatósabb, nehezen emészt meg az „eszi, nem eszi, nem kap mást” filozófiát. Kérdés viszont, hogy egy kényesebb gyomor hogyan tolerálná ezt a változatosságot mellőző kosztot, bár lázadó szellemű társunk állította: megfelelő kiképzést kapott az egyetemi évek alatt. Ezen edzés azonban nem lehetett túl kimerítő, hiszen láthatóan van még hová fejlődni túróképeségének. Persze lehet, hogy az egyetemi koszt más téren volt kihívás. Hiszen mint ahogy az az említett beszélgetésben is elhangzott – és melyet magam is megerősíthetek – a BME-s menza például kifejezetten az anyagi teherbírás határait feszegeti.

Kunovics Gergő

BUSZUJOK, A KIRÁLY FŰ

Fotó: László Valentin

A zöld levelű, fehér virágú házi kedvenc, Bertolt Brecht csendes, alacsony költségvetésű és kis méretű.

Bertolt Brechtet olcsó felnevelni, csupán az itatását kell finanszírozni. Nincs szüksége pelenkára, cumira, és saját szobára sem. A nyaralása sem költséges: nem

kell repülőjegyet vennie. A szálláson ingyen meghúzza magát.

Az egyszemélyes ágyban is kényelmesen elfér nevelője mellett, a franciaágyban pedig a házaspár két oldalról átölelheti. Díszelget a polcon, ízesíthet ételt, és gyógyszerben is előfordul.

Bertolt Brecht nem vág bele más beszédébe, nem nevet ki senkit. Bármilyen hibát rá lehet fogni, vállalja a felelősséget. Minden vita során csendben marad. Ha balhéznak a jelenlétében, pártatlan. Bármikor, bármilyen titkot rá lehet bízni. Nem híve az erőszaknak, némán oldja meg problémáit.

Több névre hallgat, így nincs probléma, ha feledékeny a gondozója. Figyeljen a buszujokra, a királyfűre, a német borsra és a bazsalikomra.

Kiss Réka

TERROR A TÁBORBAN?

Fotó: Deák Nikolett

Kurt Vonnegut írt egy bombáról, amely elpusztít minden életet, csak az anyagi javakat hagyja érintetlenül. Egész városok néptelenednek el, az emberek meghalnak, vagy menekülnek. A katonaság által lezárt területek megközelítése szigorúan tilos. A civilek még a személyes tárgyaikért sem léphetnek be a veszélyzónákba.

A DUE médiatáborban lakók hasonló erejű pusztítással néznek szembe.

A toboz mint olyan ártalmatlan fürtös virágzat, de a tábor udvarán álló ezüstfenyők vendettát esküdtek ellenünk. Fejbetalálták az egyik óvatlan táborozót, aki a kijelölt dohányzóhely mellett foglalt helyet. Szerencsésen megúszta, de az atrocitásnak mindenképpen jelzésértéke van, az ember és elemek hidegháborúja felforrósodott.

A folytatás bizonytalan, de mindenkit óvatosságra intünk. Fő a megelőzés, ügyeljünk saját és társaink biztonságára. Amennyiben mégis közvetlen veszélyhez állna fenn, fontos, hogy mindenki megőrizze nyugalmát.

Az emberiség egyelőre nem tervez ellentámadást, a vétkes továbbra is szabadlábban, vagyis gyökéren van. A tábor evakuációja a későbbiekben felmerülhet, de az illetékesek még nem tettek lépéseket.

Fekete Zita

IMPRESSZUM - A Hírfelmetszők és a Látványképség lapja. Főszerkesztők: Últanir Jázmin **Felelős szerkesztő:** Molnár Zsóka **Vizuális koordinátor:** Kunovics Gergő **Művészeti vezető:** Klebercz Kriszta **Olvasószerkesztők:** Fekete Zita, Kiss Réka **Munkatársak:** Kelemen Csaba Herkules, Liska Enikő, Málits Tamás, Paál Alexandra, Weyde Szandra **Csoportvezetők:** Kis Anett, Mavrák Kata **Villám segítség:** Herczeg Zsolt **Fotók:** Gergely Zita, Hegyesi Fanni, László Valentin, Szojka Adrienn, Tóth S. Alex, Vida Belán **Csoportvezető:** Kecskeméti Dávid **A médiatábor támogatói:** Audmax Broadcast Kft., Bolyai Műhely Alapítvány, DUE Médiaügynökség, DUE Rádió, DUE Tallózó, Flashback Fotóstúdió, Gyermek- és Ifjúsági Alapprogram, Három Hét Galéria, KGK Grafikai Stúdió, Magyar Nyelvi Szolgáltató Iroda, Magyar Nyelvi Stratégiai Kutatócsoport, Magyar Telekom, promenad.hu, Nemzedi Család- és Szociálpolitikai Intézet, Rádió7, Rozmaring túzóltól készülékek, Viacom Hungary, Zöld Kakas Líceum.